

...nad koncem tištěných Lidovek

Apomínání je mnohem
bezpečnější než popírání
magických kapitol historie, říká
rozhovoru pro LN **Deborah
Lipstadvová**. Proslavila se jak svými
níhami, tak vítězstvím v soudním
procesu s popíračem holokaustu
avidem Irvingem - mužem, jemuž
sky vyšly dvě desítky knih.

V Praze jste už poněkoli káté. Kdy
le sem přijela poprvé?
Ano, poprvé v srpnu 1969, byla jsem
Václavském náměstí a dostala jsem
sah slzným plněm.

SLAVKOV U BRNA Vrchní zemský
rabinát při Federaci židovských
obcí v České republice
žádá zastavení prací v areálu bývalé
cukrovaru ve Slavkově
u Brna. Tam archeologové tento
úden odkryli kosterní pozůstatky
- a zástupci rabinátu připomínají,
že se v těchto místech podle ústní
radice nacházel židovský hřbitov.
Společnost SPAR tam však
plánuje otevřít obchodní centrum.
„Vše řešíme se zástupcem ži-
dovské organizace,“ sdělil mluvčí
Národního památkového ústavu
a první návštěva ve mně zanechala
čtší dojem. Sedesátá léta, ale i po-
když byli mnozí

Zdeněk Musil. Podle vrchního
zemského rabína Karola Sidona
úřady jednají jen s mezinárodní ra-
binskou organizací
Atra Kadiša, nikoliv
s vrchním zemským
rabinátem.
„Z chodníku je vi-
dět šest odkrytých po-
zůstatků, z nichž mini-
málně dva jsou dětské. Pozůstatky
jsou nehluboko pod úrovní podla-
hy někdejší jídelny cukrovaru,“ na-
psal areál, kterému se říká U Židov-
ských hrobů, zpravodajský portál

veslavkove.cz. Židovské nábožen-
ství zakazuje přemisťovat hroby
a manipulovat s ostatky. Případná
stavba obchodního
domu na místě nálezu
tedy může být problé-
matická.
Ústav archeologic-
ké památkové péče
Brno nyní bude zkou-
mat, zda vyzvednuté kosterní nále-
zy pocházejí z dob napoleonských
válek, ze zaniklého židovského
hřbitova nebo ze zcela jiného ob-
dobí.

**Z chodníku je
vidět šest
lidských
pozůstatků**

Sobota 11. prosince 2010

Irvingova soupeřka

Před soudem stojí druhý český blogger

Muzikant Dan Šustr pronesl
v mládí podle blogu Kateřiny
Sidonové antisemitský výrok.

ten s obrovským kamenem.“ Imeno-
val se Dan a „měl celkem úspěšnou
kapelu“, kterou Sidonová v první ne-
upravené verzi svého článku identifi-
ovala coby Tichou dohodou.
Když se Dana někdo zeptal, od-
ud prsten vzal, řekl prý: „To je po-
řadák.“ Později ještě podle blo-
u Sidonové dodal, že si u nich za-
álky nechali „nějaký Židi“ svoje
čci a už se nevrátili. A na další
tázku, co se s nima stalo, prý odvě-
l: „No přece vyřičili komínem.“

**Prsten si prý u nich
nechali „nějaký Židi“,
kteří později „vyřičili
komínem“**

Podobný problém v minulosti
zkomplikoval například výstavbu
parkovacího domu v Plzni. Archeo-
logové na určeném pozemku nale-
li osm hrobových jam, jež stavební-
ci nakonec překlenuli a zakryli geo-
textilií a materiálem.

Sidonová napsala v květnu 2008

Sidonová přísahá, že je historika
radivá. Šustr ji naopak považuje
lež a poté, co se ho na ni podle
ho slovo ptali novináři, se rozhodl
čtkodat žalobu. Oba akteři dokázali
ředožit nepominutelné důkazy.
Verzi Sidonové podpořila na městské

vznikla v roce 1986. Byl jsem teh-
ve 3. ročníku vysoké školy a jst
přítom zhruba stejně staří,“ zopak-
val hudebník během odvolacího je-
nání.

Sidonová u soudu připustila, že
spletla, nic to ale prý nemění na pra-
divosti jejich slov. Se spolužačkou
se podle své úterní výpovědi stýka-
i na vysoké škole a zmíněné setká-
tak prý zjevně proběhlo pozdě-
„Neuvažovala jsem o časovém ro-
vrhu, když jsem psala blog.“

Městský soud v září uvěřil Sid-
nové a její svědkyni Heroldové
Soudkyně Řihová chce ovšem Her-
dovou vyslechnout sama. K sou-
má klíčová svědkyně přijít na kon-
ledna, kdy také asi pane verdikt.

Jako první přišel k soudu spor bi-
gera Michala Matouška s právníkem
Martinem Ondřejtem. Ten přišel
pod Matouškových blog reakcí: „Kdy
si potomek, dejme tomu syn, přive-
de domů přítele, fetacku, kriminální-
ci nebo echtovní cikánku, tak má-
vážně na nechtěný...“

Rothschildové za to nemohou

Padla magická hranice. Agentura Bloomberg uvedla, že objem dluhu celého světa dosáhl sta bilionů dolarů

Obrázek 5 z 5

Autor: Karel Velický

U vzniku Lidových novin, které prý „znamenaly zásadní zvrat v české žurnalistice“ (viz Wikipedie) stál roku 1893 advokát židovského původu Adolf Stránský. Původní rodinné příjmení se neuvádí, ale „ti, kdo si mění jména“ volili, jak známo, často právě ta co možná nejčestější, např. **Luboš Dobrovský** býval Hamerschlag, Bencion Bať se stal **Stanislavem Budínem** atd. Mívali-li i dva posledně jmenovaní nemalý vliv na tvorbu tzv. veřejného mínění (jen jejich stručné životopisy stojí opravdu za přečtení, včetně osudů potomků a příbuzných!), pak **Adolf Stránský** a jeho syn Jaroslav zcela zásadní, jak koneckonců dokládá i zde citovaná „otevřená encyklopedie“ (otevřená jak pro koho, že?). Nepřehánáme příliš, řekneme-li, že to

právě oni podle vlastního zájmu a měřítka mezi Čechy a Moravany prosadili novou, dodnes povšechně uznávanou stratifikaci české společnosti na vrstvu lepší, vzdělanou, slušnou a inteligentní (vzorně buržoazní, zato vždy s nějakou tou bolševnickou ratolestí), totiž filosemitskou, a na n e k u l t u r n í antisemitskou luzu, hloupou, zakomplexovanou, deprivovanou, neschopnou, nenávistnou, záštiplnou, patologickou ssedlinu – za ta desetiletí je těch jako-odborných i neskrývaně pohrdlivých adjektiv ještě mnohem víc.

Už jen samotná koupě Lidovek proto značila, či lépe: stačila k tomu, aby se dotyčný nad takto vymezovanými spoluobčany – burany a jinými primitivy – cítil p o v z n e s e n (je to zkratka tentýž způsob, jaký se pro měkkou práci s davy využívá dodnes). O tom, co všechno dalšího oba Stránští a jejich noviny pro Čechy znamenali – a znamenají – bude nejen v těchto dnech dozajista napsáno dost a dost. My však při této příležitosti chceme ze zapomenutí vyzvednout řádky, jaké se jinde jen tak neobjeví...

Neznámý autor vysoce raritních *Zákonů života* (Brno: Soukup, 1934) na stranách 102 a 105 druhého dílu, když čtenáře vyzývá, aby sledoval činnost a působení tzv. „lepších Židů“, v nich varuje:

Příklad jeden za všechny: V ČSR v Brně je jeden největší vlastenecký Žid, který už se téměř veřejností ani za Žida nepovažuje. Považuje se skoro již jen za vlastence. Je ovšem velkým bohatcem, má největší tiskárnu, domy a kdoví, co ještě všecko [aby se majitelem velkých novin stala soukromá osoba, bylo v ČSR výjimečné]. Vedle toho spekuluje v politice a má zde až příliš veliký vliv, prý i na vyšších místech. Vydává noviny, lidové noviny. Čeští lidé je hodně čtou a považují je za jakousi elitu. Firma je ryze česká. A tak, předně: hezky, pozvolna, pěkně skrytě, nenápadně, je jeho novinami lid zpracováván, aby byl vstřícný k Židům, aby je ctil, aby je považoval za dobré, schopné, vynikající, za své dobrodince, kteří mu dávají práci, atd. Všecko židovské je tu vychvalováno, oslavováno, ať je to židovský průmysl, židovská banka, kdejaký židovský čin atd. Čtenáře těchto novin jistě ani nenapadne, že by mohl býti také jiný Žid než dobrý. Toto přesvědčení je mu nenápadně sužerováno, den ze dne. Přirozeně mu nakonec uvěří. A přirozeně, že jakákoliv nehezká pravda o Židech se tam neobjeví. Jen dobré, pěkné o Židech. Pozornost ode všeho zlého a zločinného, co činí, je soustavně odvrácena. Vystoupí-li kde někdo proti Židům, je jimi veřejnosti ihned líčen jako špatný, něco jako vyvrhel, pomatenec, hlupák. Je prohlédnut jeho život, sehnány o něm klepy, kdeco špatného se dá o něm sehnat... [zjevně i proto se autor uchýlil, snad na základě předchozí zkušenosti, k anonymitě a svou knihu z obav před pronásledováním raději podepsal jako Neznámý] Toto je jen několik slov o činnosti vašeho dobrého, lepšího, dokonce vlasteneckého Žida. Je to jen několik slov o jeho činnosti jako majitele jedněch lidových novin...

On už sám přívlastek „lidový“ ve výše uvedeném kontextu (elitní, lepší) odpovídá obecné

tendenci, ať už vědomé či nevědomé, zvrátit vše naruby, vykloubit a pak rozložit.* Jiný paradox: ač záhy „orgán Hradu“ – politické úvodníky a komentáře plně podporovaly hradní politiku TGM a Benešovu – těšily se LN zároveň pověsti „objektivního“, „všestranného“, „nestranického“, zkrátka „nezávislého“ deníku! Všechna ta slavná jména literátů, „hradních novinářů“ a jiných opor společnosti k němu ovšem lákala nejen společenská prestiž, ale i výška honorářů, předpokládaná blízkost k prezidentským dispozičním fondům, konexe (styky jako „vrchol znalostí“) atp.

Po obnovení titulu renegáty (**Havel**, Dienstbier, Dobrovský, Ruml aj.) v samizdatové podobě, opět ve snaze stratifikovat, „dostat se *mezi lid*“, jakož i po převratu, kdy list začal opět vycházet legálně, jednotlivé redakce přes všechny personální, vlastnické a jiné změny, navzdory své bezvýhradné demo-liberální orientaci tuto pověst (ba kult) „nezávislosti“ oživily, živily a pro své od nového tisíciletí pozvolna řídnuocí čtenáře vesměs i udržely. Až do konečné likvidace. Že zároveň navázaly na zakladatelskou a předválečnou filosemitskou linii samo sebou neudiví, už v druhé polovině třicátých let nacionálové mluvili výhradně o Židovkách, neboť jak mezinárodní i vnitrostátní napětí houstlo, stávalo se to skryté, po dávkách odměřované, stále zjevnějším. Po devětaosmdesátém se už nemuselo tajit a snad ani odměřovat nic, jak se lze přesvědčit z hustoty zcela jednoznačných titulků (něco málo maličko z nich v obrazové příloze). Na *terra prohibita* jakékoli kritičnosti tu nemají obzvlášť vyladěný radar jen jejich autoři. Jak ve *Vabanku* s úsměškem říká Izraelita Dušek:

„Češi naletí na jakoukoli hlásanou humanitu, jen když se jim poklepe po rameni, toho je třeba využít. Zadrkat na strunu spravedlnosti a zároveň si něco vymyslet, aby měli alespoň nějaký komplex viny. Pak budou pochodovat podle našich not a ještě si budou myslet, že je to jejich národní písnička.“

Gój je prý **synonymum hmyzu...**

Poznámka:

* Plného jejího rozvinutí jsme ovšem svědky a obětmi až nyní, a naprosto nemusí jít o politická či kulturně-historická témata, i od titulků typu „vědci zjistili: spěte ve stoje, jezte vleže“ jsme patrně již jen krůček.